

Den fattige mølldræng og katten

I en mølle boede der engang en møller, som hverken havde kone eller børn. Han havde tre møllersvende i sin tjeneste, og da de havde været nogle år hos ham, sagde han til dem: "Nu er jeg gammel og vil sætte mig hen i kakkellovnskrogen. Drag ud i verden, og den, der bringer mig den bedste hest, vil jeg give møllen, men han skal til gengæld også pleje mig, til jeg dør." Den tredje af svendene var endnu i lære, og de andre troede, han var et rigtigt fæ, og undte ham ikke møllen, og han brød sig forresten heller ikke om den. De drog nu alle tre af sted sammen, og da de kom udenfor landsbyen, sagde de til den dumme Hans: "Du kan blive her. Du finder dog aldrig i dine levedage nogen hest." Men Hans gik alligevel med, og om natten kom de til en hule, hvor de lagde sig til at sove. De to kloge fyre ventede, til Hans var faldet i søvn, så stod de op, gik deres vej og lod Hans ligge, og mente, de havde båret sig rigtig fiffigt ad. Men det gik dem alligevel ikke så forfærdelig godt. Da solen stod op, og Hans vågnede, lå han alene i den mørke hule. Han så sig om og råbte: "Hvor er jeg dog." Så stod han op, kravlede ud af hulen, gik ind i skoven og tænkte: "Nu er jeg ganske alene og forladt her. Hvordan skal jeg dog kunne finde en hest." Da han gik videre i disse triste tanker, mødte han en lille broget kat, som venligt sagde: "Hvor skal du hen, Hans." - "Du kan såmænd alligevel ikke hjælpe mig," sagde drengen. "Jeg ved godt, hvad der er i vejen," sagde katten, "du vil have en smuk hest. Kom med mig og tjen mig i syv år, så vil jeg give dig en, som du aldrig har set mage til." - "Det var da en løjerlig kat," tænkte Hans, "men jeg har dog nok lyst til at se, om det er sandt, hvad den siger." Han fulgte nu med til et fortryllet slot, hvor alle tjenerne var katte. De sprang behændigt op og ned ad trapperne og var glade og i godt humør. Da de spiste til aften, spillede tre af dem, den ene spillede bas, den anden violin, den tredje blæste på trompet, så kenderne struttede. Da de havde spist, blev bordet ryddet væk, og katten sagde: "Kom så og dans med mig, Hans." - "Nej, jeg danser ikke med en missekate, det har jeg endnu aldrig gjort." - "Lad ham så komme i seng," sagde den til tjeneren. De lyste ham så ind i sovekammeret, og en tog hans sko af og en anden hans strømper, og så pustede de lyset ud. Om morgenen kom de igen og hjalp ham med at klæde sig på. En gav

ham strømperne på, en bandt hans strømpebånd, en anden hentede hans sko, en vaskede ham og en tørrede hans ansigt med sin hale. "Det er rigtig behageligt," sagde Hans. Han måtte imidlertid også bestille noget. Hver dag huggede han pindebrænde. Han fik en økse, en kile og en sav af sølv og en kølle af kobber. Nå, han huggede altså brænde og fik sin gode mad og drikke der i huset, men han så aldrig andet end den brogede kat og dens tjener. En dag sagde den til ham: "Gå ud på engen og slå græsset og sørg for, at det bliver tørt." Derpå fik han en le af sølv og en hvæssesten af guld, og fik befaling til at levere det altsammen tilbage igen. Hans gjorde sit arbejde, og da han var færdig bragte han leen og stenen og højet hjem og spurgte, om han ikke måtte få sin løn. "Du skal gøre en ting endnu," sagde katten, "her er bygningstømmer af sølv, økse, vinkeljern og alt, hvad du behøver, altsammen af sølv. Byg mig så et lille hus." Hans byggede huset og sagde, at nu havde han gjort, hvad han skulle, men han havde endnu ikke fået nogen hest. De syv år var imidlertid gået for ham, som om de havde været et halvt. Katten spurgte, om han ville se dens heste. Det ville Hans gerne. Den lukkede så huset op, og derinde stod tolv heste, og de var så smukke og spejlblanke, at hjertet hoppede i livet på ham. Han fik så noget at spise og drikke, og katten sagde: "Gå så kun hjem, men du får ikke hesten med. Den bringer jeg dig om tre dage." Hun viste ham vejen til møllen, og han gik så af sted. Han havde imidlertid ikke fået nye klæder, men måtte gå i den gamle, pjaltede frakke, han havde haft på, da han kom, og den var han jo helt vokset ud af i de syv år. De to andre møllersvende var allerede kommet hjem, og de havde hver en hest med, men den ene var blind og den anden lam. "Hvor er din hest?" spurgte de. "Den kommer om tre dage," svarede han, men så gav de sig til at le. "Hvor vil du få en hest fra?" sagde de, "det bliver vist en rar en." Hans gik ind i stuen, men mølleren ville ikke have, at han måtte sætte sig hen til bordet, for han var så pjaltet og laset, at man måtte skamme sig, hvis der skulle komme nogen. Han fik så en smule mad, og da de om aftenen skulle i seng, ville de to andre ikke give ham plads. Til sidst måtte han krybe ind i gåsestien og lægge sig på det bare halm. Da han vågnede, var de tre dage gået. Der kom så kørende en vogn med seks pragtfulde heste og en

tjener kom bagefter med en syvende til den fattige møllerdreng. Ud af vognen steg en dejlig prinsesse, og det var ingen anden end den brogede kat, som Hans havde tjent i syv år. Hun spurgte mølleren, hvor møllerdrengen var. "Han ligger ude i gåsestien," svarede han, "han var så pjaltet, at vi ikke kunne tage ham herind." Prinsessen sagde, at de skulle hente ham, og han kom så og holdt sine pjalter sammen om sig, så godt, han kunne. Tjenerne tog nu nogle prægtige klæder frem, vaskede ham og klædte ham på, og da han var færdig, var han så smuk som nogen konge. Prinsessen forlangte nu at se de to møllersvendes heste, og den ene var blind og den anden lam. Hun lod så tjenerne bringe den syvende hest, og mølleren sagde, at så smuk en gang havde han aldrig set. "Det er den tredie møllersvends," sagde hun. "Så skal han have møllen," sagde mølleren, men prinsessen sagde til ham, at han måtte gerne beholde hesten og også møllen. Derpå satte hun sig op i vognen med den trofaste Hans, og de kørte af sted. De kørte til det lille hus, som han havde lavet med sølvværktøjet. Det var blevet til et stort slot, hvor alt var af sølv og guld. Så holdt de bryllup, og de var så rige, så rige, at de havde nok til hele deres liv. Så ingen skal sige, at den der er dum, ikke kan blive til noget.

* * *